

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De morte Bernardi Monasteriensis, qui sororium suum occidit, cap. 54.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

fuit : in cuius aspectu pallens ac tremens , ad circumstantes clamabat : Date mihi gladium , vt repellam à me hunc , qui infestat me virum nigerrimum. Dicentibus eis : Neminem hìc videmus , inuoca Deum , miser ille desperatus respondit : Quid mihi posset prodesse , si modò illum inuocarem ? Multum inquit . Tunc ille : Deus , si potes , adiuua me , sicque expirauit . Et satis timeo quòd modicum ei profuerit tam infirma & tam extorta inuocatio .

CAPVT LIII.

Eodem tempore seruus quidam , aliquando cursor Ottonis Archidiaconi Leodiensis , officium suum deserens , multitudini prædonū , quæ Rurta vulgò dicitur , se associauit : inter quos episcopum se nominans , & episcopum per insulam repræsentans , sociis facere consueuerat peccatorum abolitionem . Die quadam , duobus ex eis vidētibus , duos canes Dominus ei immisit , à quibus laceratus & extinctus , penam soluit deprædationis atque irrisionis diuinorum sacramentorum . Quia prædam homicidia frequenter sequuntur , aliqua tibi proferam exempla de morte miserabili homicidarum .

CAPVT LIIII.

Vix duo anni elapsi sunt , quòd ciuis quidam Monasteriensis defunctus est . Hic cum domum & pecunias multas filio suo vnico dimisisset , ille luxuriosè viuendo cum meretricibus , & in tabernis , omnia sua mobilia consumpsit : domum verò sororio suo vendens , & abiens , pretium illius in breui dilapidauit . Necessitate compellente , ad eundem suum sororium rediens , ab eo , tum propter vxorem , tum propter venditam possessionem , detentus est . Quem cum primùm honestè satis , ac deinde negligentius tractaret , ille ex indignatione eum deserens , domum venditam repetiuit , se circumuentum conquerens . A quo cum nihil per iustitiam siue per minas obtinere posset , bipenni illum in medio foro occidit . Mox in ecclesiam S. Pauli fugiens , clericis cantantibus clamare cepit : Vos domini , defendite libertatem vestram ; quod

quod & fecerunt. Venientes ad eum viri honesti, in fide sua eum educere voluerunt, volentes inter ipsum & occisum, seu occisi amicos, componere, miserti illius. Quod cum primùm acceperat, mox habito secum consilio respondit: Non egrediar, nisi absoluti sitis à pollicito juramēto. Quem post paululum vnus ex sodalibus vocans, ait: Exi Bernarde, exi, vinum optimum in tali venditur taberna: quos securus, post modicum proditus est & captus. Requisitus cur esset de ecclesia, respondit: Ita mihi asdere videbatur pavimentum sub pedibus meis, vt sustinere non possem. Posito eo in rota, cum manē scholares ad eum venissent, & dicerent: Bernarde, viuis adhuc fuerat enim literatus. Respondit: Adhuc viuo, moxque subiecit: in nocte transacta campum istum plenum vidī demonibus. Nullum tamen signum vel verbum peccatitudinis ab eo audire vel videre potuerunt.

CAPVT LV.

DVM tempore quodā tres latrones iuxta Coloniā rotali pœna plexi fuissent, ego altera die cum cæteris scholaribus accurrens, quæ ab vno illorum, qui adhuc viuebat, dicebantur auditū. Requisitus qua hora mortui fuisset socij sui, respondit: Hac nocte, quando mortuus est iste qui iuxta me sedet, totus campus coruis fuerat repletus: quos demones intelleximus in specie coruorum animam egressam expectantium. Et cum hæc miser ille vidisset, nec vna quidem vice nobis audientibus Deum inuocauit, nihil habens contritionis. Ex quo colligitur quod hi, qui malè viuunt, sepiissime malè finiūt, indigni misericordia, tam in præsentī quàm in futuro. Quā crudele peccatum sit sanguinem fundere, & dissensiones fouere, præsens est exemplum.

CAPVT LVI.

IN episcopatu Coloniensi duę generationes rusticorum inimicitias mortales exercebant: Habebat autem duo capita, duos videlicet rusticos magnanimos ac superbos, qui semper noua bella suscitabāt, suscitata fouebant, nullam fieri pacem permittentes.

Discordiam fouentes.

Xx

Diuino